

Խընճոյք կոչուած՝ շատ անցնելիս աղտոցելով լի
 երէկ յանկարծ ինձ ապեցրեց մի այլանդակ
 շեսարան.
 Հացավանառը, որի դաշից թըռցել էին կըսոր
 հաց,
 Լեղապասառ ու գունաքափ, լաց-վայնասուն
 բարձրացրած՝
 Տաշքը թողել ու վագում էր. «Բըռնէ՛ք գողին» բո-
 ռալով,
 Եւ բըռնեցին հացի գողին՝ չորեք կողմից վրայ
 սալով:
 Կըծած հացը ձեռին բըռնած՝ դողդողում էր
 խըղնալին,
 Հագար տեղից սերթուկը ծակ, կօշիկ չունէր ու-
 րէին.
 Դէմքի վրայ հիւանդութեան ու սանջանքի բարձ
 հետքեր,
 Ամօք, աղեսու, երկիւղ էին արտայայտում թաց
 աչքեր...
 Յայտնուեց իսկոյն եւ ուսիկան, պահապանին
 ձայն տուեց,
 Մեծ խոսութեամբ եւ կէտ առ կէտ նա հարց ու
 փորձ սկսեց.
 Վերջն էլ գողին առան քաղցած ու հանդիսով
 բան տարան.
 Եւ գոչեցի կառապանիս. «Բըժի՛ր, զընա՛ քո
 համբան».
 Եւ փութացի ջերմ գոհութիւն, օրհնանք ուղղել առ
 Աստուած,
 Որ ինձ կեանքում ժառանգական կըսոր հաց էր
 պարգեւած...